

INDHOLD

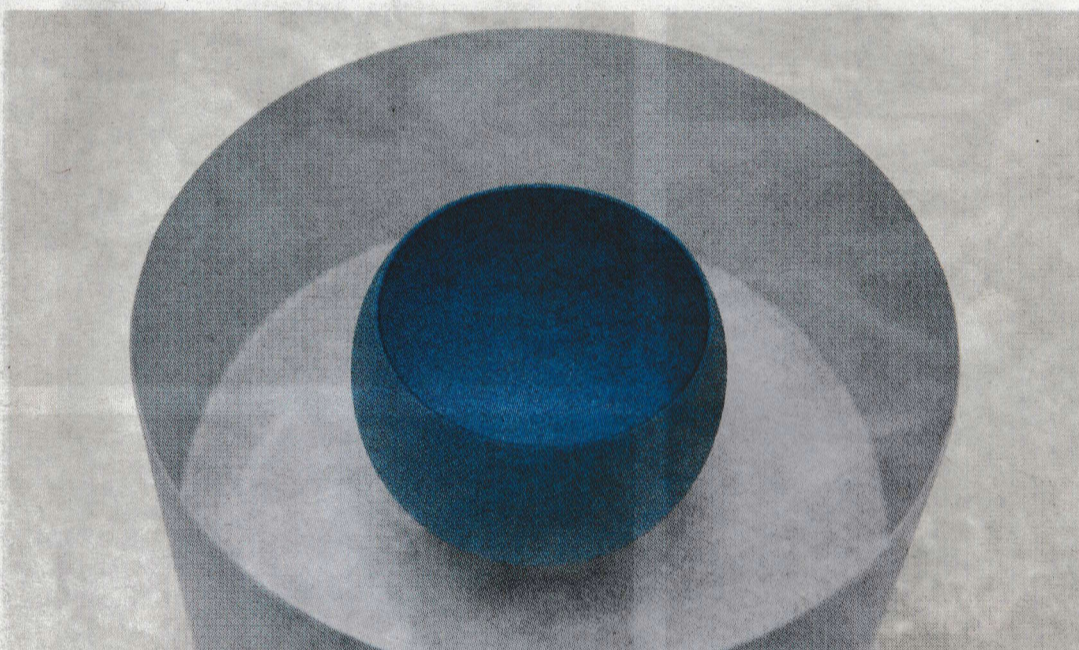

Foto: Finn Frandsen

8

Glaskunst

Tora Urup er blandt de førende glaskunstnere i verden, og på tirsdag modtager hun 400.000 kr. fra Danmarks Nationalbanks jubilæumsfond

»Jeg kan ikke slippe det tykke glas«

På tirsdag siger det smæk på Tora Urups bankkonto. Da ryger 400.000 kroner ind hos glaskunstneren, som modtager årets hæderslegat fra Danmarks Nationalbanks Jubilæumsfond.

LARS HEDEBO OLSEN

Det er helt vildt«, siger Tora Urup og slår en høj latter op. »400.000 er jo så mange penge. En kæmpe anerkendelse. Jeg kan slet ikke forstå det«.

Tora Urup ville egentlig beskæftige sig med keramik, men i mange år har hun arbejdet med glas. Cylindere med indvendige flydende skåle, som ligner synsbedrag. Tykt glas i klare og sarte farver og med overflader, der er så finurlige, at man ikke kan finde ud af, hvor cylindrerne begynder, og hvor de ender.

»Den her kalder jeg 'Cylinder med fly-

dende skål«, siger Tora Urup og løfter en af sine cylindere op af en sort æske. Den er gennemsigtig, og i midten er der en gul skål, der lyser som en sol. Man kan ikke lade være med at smile, så megen energi er der i skålen.

Tora Urup holder til i et nedrivnings-truet værksted på Amager for enden af en jordvej. Det er her, hun udtænker sine værker, der ud over de magiske skåle også tæller lystestager, vaser og drikkeglas. Skålene bliver fremstillet i Tjekki-et, og de bliver primært solgt fra det eksklusive galleri Maria Wettergren i Paris. De koster i omegnen af 50.000 kroner stykket, mens man kan få en lystestage for under 500 kroner. Ikke dårligt, når man tænker på, at Tora Urup er blandt verdens førende glaskunstnere. Og at hendes ting er repræsenteret på flere udenlandske museer og herhjemme kan findes på Glasmuseet i Ebeltoft og på Designmuseum Danmark i København.

En lang undersøgelse

Fra på tirsdag står hendes værker i forhallen i Nationalbanken. Det store imponerende rum med den smukke trappe, der er åbent for offentligheden, hvis man ellers kan finde døren til banken (den er bag elefanten ud mod kanalen).

SVÆVENDE.

Tora Urup er i færd med at pakke sine glascylindere ned, inden de skal udstilles for offentligheden i Nationalbanken.

Foto: Finn Frandsen

“

For mig er det én lang undersøgelse af et materiale, som jeg er i gang med Tora Urup, glaskunstner

»Jeg glæder mig til at kunne vise alle mine ting der. Og så i Arne Jacobsens smukke rum«, siger Tora Urup og skænker kaffe i de keramiske kopper, hun tog med hjem fra Japan, da hun boede der i et år som ung kunsthåndværker.

Det var, efter at hun havde været i Japan, at hun begyndte at interessere sig for glas, og det er også i Japan, at en af hendes serier af brugsglas bliver solgt og produceret. De tykke skåle, som har gjort hende verdensberømt, bliver fremstillet i Tjekki-et, hvor hun efter lang tids søgen fandt nogle »meget dygtige håndværkere«.

»Det var, mens jeg var på Holmegaard Glasværk, at jeg begyndte at interessere mig for det tykke blæste glas«, siger Tora Urup og tænker lidt.

»Og nu kan jeg ikke slippe det tykke glas igen. For mig er det én lang undersøgelse af et materiale, som jeg er i gang med«.

Hun lægger nogle stænger med glasfarve på bordet. En helt klar bliver rød, når den bliver varmet op, en lysegrøn får et andet grønligt skær, og det kræver en masse viden og lang tids erfaring at kunne håndtere glasset. Så meget, at Tora Urup overlader til de tjekkiske håndværkere at udføre sine skåle og cylindere. I tæt samarbejde med hende.

»Jeg tager til Tjekki-et tre-fire gange om året, hvor jeg arbejder sammen med tre glaspustere og en assistent. Jeg kan ikke bare sende mine tegninger derned. Jeg skal selv være der«.

Tora Urup fortæller, hvordan to glaspustere bygger hendes skåle op ved hjælp af to piber. De begynder med helt små glasbobler og bygger langsomt skålene op, så de bliver større og større – og tungere og tungere.

»Egentlig er det mellemrummet – altså stykket mellem yder- og inderside, som jeg er fascineret af. Altså de mange lag af glas, som langsomt bliver bygget op«, fortæller hun.

»Man kan ikke lave skålene større, end jeg gør nu. Det ville man vist ikke kunne løfte«, siger Tora Urup.

Og hvad gør man så, når man får 400.000 kroner? Køber en Kjerholm-briks eller tager til Alaska?

»Normalt ryger min løn til at købe materialer for. Jeg finansierer hele tiden mig selv. Med de her penge vil jeg gøre noget godt for mig selv. Jeg tror, jeg skal ud og hente noget inspiration«. lars.hedebo@pol.dk

Tora Urups glas kan ses i Nationalbankens forhal, København K, indtil 26. november.